

Jediné, čeho se organizátoři trochu obávali, bylo nevyzpytatelné počasí. To opravdu předvedlo všechny své rozmary. Ráno bylo pošmorné, po obědě se spustil liják a nakonec vysvitlo i sluníčko. Návštěvníci si však nenechali zkazit dobrou náladu. Již u vchodu do slavnostně vyzdobeného areálu vítala příchozí vlídná dáma na vozičku a spolu s práním krásně prožitého dne nabídla návštěvníkům i první číslo časopisu Helppek. Ten má zprostředkovat klientům i spolupracovníkům aktuální informace o dění v Helppes. Zároveň jim umožňuje publikovat své názory, postřehy i dojmy z pořádaných akcí, nabízí zkušenosti výcvikářů a rovněž dává prostor pro nové náměty. Nechybí tam povídky, satira ani poezie. Toto první číslo vyšlo na oslavu Super dne Helppes v tištěné formě, dále bude vycházet pouze v elektronické podobě.

V tomto roce bylo slavnostně předáno 14 asistenčních a canisterapeutických psů. Další tři klienti se pro onemocnění zúčastnit nemohli. Takže se z nových pomocníků těšilo 8 dětí a 6 dospělých. Bylo by škoda nepředstavit alespoň pár z nich. Rodiny pečující o handicapované dítě stále více zjišťují, jak neocenitelnou službu jim při péči i o malé děti psi poskytují. Takže tento rok se v centru výcviku psů pro postižené v Motole sešly čtyři malé, čtyřleté děti – Sofie, Daniel, Bětka a David. Prvním dvěma budou pomáhat zlatí retrívrí fena Sára a pes Gin. Druhým pak labradorky Sandra a Ája. Všichni tito psi ulehčují rodičům péči o postižené děti. Přinášejí i podávají věci, dovedou otevřít i přidržet dveře a zároveň také pohlídat děti. Dále i polo-

Helppes 2005

Nastává podzim a sdružení Helppes letos již potřeť připravilo slavnostní předávání asistenčních psů. Jako každý rok je to den plný zábavy i poučení. V praxi se tak naprosto spontánně baví postižení klienti i jejich zdraví kamarádi a téměř všichni s sebou mají své psy.

hují a dětem tak usnadňují jejich kompletní rehabilitaci. Ládík (12 let) má kombinované postižení. Nemůže mluvit a má pohybovou vadu. Jeho border kolie Asterix poslouchá na posuňkové povely a je ovládána i pomocí tzv. klikeru. Míša (13 let) se pyšní Amandou, prvním irským teriérem vycvičeným pro potřeby

vozičkáře nejen v ČR, ale i v celé Evropě. Labradorka Růženka je spolehlivým vodícím psem pro Antonína (17 let). Snad největší emoce vzbudila malá kníračka Darka, ta má Jakubovi (14 let) nahradit obě ruce. Dovede nejen přinášet a podávat předměty, otevírat zásuvky i dveře, ale i rozepnout zip, pomoci při oblékání, svlékání a sebeobsluze chlapce. Monika je šťastnou majitelkou prvního vodícího psa plemene německý boxer v ČR. Její Banny je krásný a milý pes a zvládl i prvky asistenčního výcviku. Švýcarský bílý ovčák je rovněž vodící pes a pomáhat bude Jitce.

Helppes je jedno z mála výcvikových středisek, kde se nespécializují pouze na jedno plemeno. Klientům vyberou optimálního psa přesně podle jejich postižení, dalo by se říci na míru. Nezřídka vycvičí na přání klienta i jejich vlastního psa. Tím odpadá pro postižené trauma, že by se snad měli vzdát svého rodinného mazlíčka. Na plemeni v tomto případě tak moc nezáleží, zkušené odborníci si najdou ke každému psu individuální přístup a má to i tu výhodu, že tak nikdy neskloznou do stereotypů. Někdy se dokonce i sami klienti podle svých sil i možností na vý-

Noví pomocníci

Pes musí být parták do nepohody, který má handicapovanému ulehčit život

cviku podílejí. Pro jejich psychiku je to záležitost velice stimulující a zároveň to upevní vztah mezi majitelem a psem. Dosažené výsledky jsou pro ně o to cennější a klienti jsou na ně právem pyšní. I letos přijali pozvání na slavnostní předávání psů vzácní hosté. Patřili k nim radní pro sociální věci paní Mgr. Hana Halová, Marta Kubišová, manželé Vrbovi, Karel Kahovec, finalistka superstar Gába Al Dhába, až ze Slovenska přijel Peter Nagy. Vystoupili i zrakově postižení zpěváci Monika Kyselová a Radek Žalud. Svoji show předvedly i skupiny Brouci, Vypsaná fixa a Banánové rybičky. Canisterapii v praxi mezi klienty a návštěvníky pak prezentovalo sdružení Senior Canisterapie. Ukázky výcviku psů předvedli výcvikáři sdružení Helppees. Celým pestrým a doslova nabitým programem provázeli návštěvníky vždy pohotově moderátoři rádia Rock Zone Petra Krajčinovič a Roman Myška. Poděkování za zapůjčení aparatury se zvukařem patří skupině Ampér. Nejmladším návštěvníkům byla určena již tradičně pohádka. Letos to byl Bařfaja a děti tam kromě psů mohli poprvé vidět i poníka. Psi oblečení do krásných kostýmů v pohádce předvedli přinášení, podávání předmětů i otvírání - hitem bylo nastudování příběhu o drogovém dealerovi a psech, kteří tyto drogy umějí odhalovat. Všichni se přesvědčili, že takovým pomocníkem nemusí být vždy jen pes s honosným rodokmenem, ale při správném výcviku to zvládne i nalezený voříšek Kikina z mělnického útulku. Celá scéna připomínající akční film byla podbarvena populární písní Medvídek od skupiny Lucie. Roli drogového dealera převážejícího drogu v bříšku plyšového medvídka neodolatelně

ztvárnil psovod městské policie Karel Čech. Úlohy agenta FBI se skvěle zhostila Zuzana Daušová. Nejprve předvedla práci se psem při vyhledávání a označování drog, zde použila voříška Kikinu. Následovalo zadržení a mistrné zneškodnění pachatele, tady exceloval belgický ovčák Dox Mount McKinkley. Diváci zde měli jedinečnou možnost vidět při práci psa, kterému byl udělen titul Mezinárodní mistr Slovenska BO 2005. Neméně pak ocenili i povahu psa, který si po skončení zásahu s figurantem hrál a mazlil se. Sami si ověřili, že i špičkový obranář je příjemný, vlídný pes. Příběhy probíhaly nejen na scéně, ale i spontánně v publiku. Tam se osmiletá Eliška, holčička s těžkým postižením na vozíku, na první pohled zamilovala do desetileté vete-

ránky stafordšířského bulteriéra rovněž Elišky. Přestože vlastní asistenčního psa, nesmírně se jí líbilo, že může najednou a vlastně poprvé sama držet volítka v ruce a fenu vodit vedle vozíku. Neméně to překvapilo i rodiče Elišky, ti totiž ani netušili, že holčička chce vodit psa sama. Úsměv na její tváři však mluvil za vše. Když pak došlo na otázku, zda by svého psa vyměnila, odpověděla Eliška opravdově diplomaticky – chtěla domů psy oba. Příběhy střídala hudba. Marta Kubišová představila písničky ze svého nového CD. Peter Nagy zazpíval několik svých nestárnoucích hitů i písničku na přání. Svěřil se s tím, že i on má ke psům hodně blízko. Sám jich několik vlastnil a v širší rodině měli dokonce i slepeckého psa. Gába Al Dhába se vyznala ze své lásky k hudbě, ale hned přítomně ubezpečila, že na druhém místě je její pes. Neskrývala svůj obdiv k dovednostem předváděných psů a dodala, že ve výchově toho svého má ještě co dohánět. Karel Kahovec zavzpomínal i na svá léta strávená ve skupině Matadors. Obdiv publika sklidili i zrakově postižení zpěváci Monika Kyselová a Roman Žalud. Při hudbě skupin se diváci odvázali a zahřáli i tancem. To zahřátí potřebovali rozhodně všichni, neboť byla pořádná zima. Slovo si vzala i předsedkyně sdružení Helppees paní Zuzana Daušová. Snažila se návštěvníkům vysvětlit, jak to vlastně je s výcvikem asistenčních psů. Dělají to obyčejně lidé, kteří psům zasvětili celý svůj život. Instruktor se psem žije a věnuje mu veškerý čas. Doba výcviku psa se liší, a to nejen podle druhu postižení klienta, ale i podle šikovnosti jednotlivých psů. Takže výcvik trvá průměrně sedm měsíců, ale i rok. Musí si tedy padnout do oka i s klientem, pro kterého psa cvičí. Jeho práce totiž nekončí ani předáním psa. Klient se na něj obrací i dále, nejen když potřebuje radu, ale i tehdy, když chce sdělit své úspěchy i zážitky se psem. Vznikají tady pochopitelně i silné citové vazby, jinak by to ani nešlo. Tady přece nejde jen o to psa otrocky naučit plnit určité příkazy, i když je samozřejmě musí zvládat. Pes nesmí být pouze robot vykonávající jen povely přines, drž, podej a další. To by bylo všechno špatně. Výcvikář musí při této práci využít nejen své zkušenosti a znalosti, ale dát tam i kus srdce. Proto je při předávání psů klientům tolik emocí a nechybí slzy dojetí na obou stranách. Pes musí být především dobrý kamarád, parták do nepohody, který má handicapovanému ulehčit život a na kterého je vždy spolehnouti.

Žiřina & Jiří Volšický